

kerhed for, at de fremtidige Overskud ville blive anvendte paa rette Maade, og bedre, end den ærede Minister selv synes at turde paastaa med Hensyn til den tidligere Anvendelse. Jeg tror saaledes at have gjort klart, at den ærede Minister er gaaet ud fra saa aldeles modsatte Forudsætninger af dem, der ligge til Grund for Kommissionens Flertals Indstilling, at jeg beklager, at han har kunnet gjøre sig skyldig i en saadan Misforstaaelse; thi jeg kan forstaa, at naar Sagen bliver forebragt paa denne Maade i Kredse, som ikke give sig Tid til at efterse vor Indberetning, og som have ubetinget Tillid til, hvad Ministeren har sagt, at den da kommer til at staa fuldkommen skjævt for Mange, som, naar de havde set Sagen rigtig, ikke vilde have kunnet fordomme vore Udtalelser, saaledes som det nu vistnok er flet. Den ærede Minister har imidlertid — som jeg før sagde — gjort sig megen Umage for at stille sig rent og klart til Sagen, og dette har styrket mig endnu mere i, hvad jeg havde tænkt paa muligvis tidligere at ville gjøre, nemlig ikke at lade denne Debat gaa hen uden en motiveret Dagsorden. Netop dette, at den ærede Minister overfor en saadan Forespørgsel ikke alene siger Nei, men det at han ligesom udtaler, at han vil gaa den modsatte Vej, og vil benytte den Magt, han har, til fremdeles at gjøre Strid ad administrativt Vej uden at lade det komme til Lovgivningsmagtens Afgjørelse, gjør, at jeg foreslaar det ærede Thing en motiveret Dagsorden, hvormed denne Forespørgsel kan sluttes; jeg tillader mig herved at levere den ærede Formand den.

Formanden: Den fremsatte Paastand om Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen lyder saaledes:

„I den Erkendelse, at en tilfredsstillende Ordning af den foreliggende Sag ikke kan gennemføres, saalænge det nuværende Ministerium bestaar, gaar Folkethinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Efter Sagens Beskaffenhed og Forholdet imellem den fremsatte Paastand og den stillede Forespørgsel antager jeg, at de Herrer, der ere indtegnede som Talere med Hensyn til Forespørgselen, ogsaa vilde være indtegnede med Hensyn til Dagsordenen.

Justitsministeren: Løv jeg spørge den høitærede Formand, om jeg derved, at der er indbragt en Dagsorden, er afslaaen fra at svare paa de Bemærkninger, som bleve fremsatte af den ærede Ordfører.

Formanden: Paa ingen Maade, og det saa meget mindre som Paastanden ved at omtale en tilfredsstillende Ordning af denne Sag

giver fuldstændig Leilighed til at omtale selve Sagen.

Justitsministeren: Jeg skal da bemærke, at jeg tror at have udtrykt klart og bestemt, hvorledes jeg opfatter det Spørgsmaal, der er stillet til mig. Den ærede Ordfører har efter min Opfattelse egentlig ikke i væsentlige Punkter imødegaaet de Bemærkninger, hvad Sagens Realitet angaar, som jeg har tilladt mig at fremføre, derimod har den ærede Ordfører gjentagne Gange og meget stærkt udtalt sig imod den kolossale Misforstaaelse, der skulde være tilstede hos mig; han har paa det Stærkeste afvist, at „vi“ — det vil sige Kommissionens Flertal — skulde have tænkt paa at omskyrte, hvad der bestaar; han har gjentagende talt om, at jeg havde oprullet fantastiske Billeder, med Hensyn til hvilke han endog brugte det smagfulde Udtryk, at det var Noget, som ikke ragede os. — (S. A. Hansen: Det er populært!) — Ja, maasse falder det sammen, det Følelige og det Smagfulde. Desom der her er en Misforstaaelse tilstede, tillader jeg mig at mene, at det er Flertallet i Kommissionen, der har givet Anledning dertil, og at det maa være begrundet i, at Flertallet ikke ret har været sig selv bevidst, hvad dets Indstilling gik ud paa. (Latter fra Wint her.) Det synes at mere det ærede Medlem i høi Grad, og jeg er altsaa overbevist om, at han med Interesse vil følge den Forklaring, som jeg nu skal tillade mig at give. Jeg har tilladt mig at oplæse det ærede Flertals Indstillinger en Gang, men jeg bliver nødt til at oplæse dem endnu en Gang, for at gjøre det klart, at der indeholdes to Ting i Flertallets Indstilling. Den ærede Ordfører har kun talt om den ene — nei, det er ikke et ganske nysigtigt Udtryk fra min Side — den ærede Ordfører har væsentligt kun dvælet ved den ene, og er kun i Forbigaaende kommen til at røre ved den anden. Det ærede Flertal har ikke indskrænket sig til at opstille den Paastand, at det skulde være Lovgivningsmagten, der for Fremtiden skulde være virksom, naar der blev Spørgsmaal om Forandringer i eller Udvidelser af Grundtæerne for de her omhandlede Stiftelser, men Flertallet i Kommissionen har udtrykkeligt indstillet, at Bestemmelsen i Grundlovens § 49 skulde bringes til Anvendelse her. Flertallet har altsaa, og det i fuld og god Overensstemmelse med sin hele Betragtning, som findes at læse i dets Betænkning og som gaar ud paa, at de paagældende Stiftelser Midler ikke ere private Eiendomsgegenstande, men ere Statens Midler, indstillet, at disse Stiftelser Indtægter og Udgifter skulde opføres paa Finantsloven. Ifølge Grundlovens § 49 skal Finantsloven indeholde Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og naar man vil have denne Grundlovsbestemmelse gjort anvendelig ligeoverfor Ballø og Bemmetofte, ligger der i den Paastand, at Ballø og Bemmetoftes